

Škoda při maření exekuce

Jindřich St a c h.

I.

Trestný čin podle § 1 zákona z 25. května 1883 č. 78 ř. z. o maření exekuce jest přečinem, jestliže škoda jím způsobená činí více než dva tisíce korun, v jiných případech však přestupkem. Toto rozdělení na přečin a přestupek podle výše škody nebylo obsaženo v návrhu zákona, který podala vláda poslanecké sněmovně ve 104. sedění IX. sesse.¹⁾ Části návrhu upravující zmíněný delikt byl vzorem § 288 něm. trest. zák., který rovněž nečiní trestnost činu závislou na výši škody. Teprve v plenu poslanecké sněmovny bylo vytýkáno, že trestnost činu není odstupňována podle výše škody a návrh byl vrácen justičnímu výboru s příkazem, aby byl uveden v soulad s ustanoveními trestního zákona o majetkových deliktech a předložen v takové úpravě, aby menší případy mohly býti souzeny okresními soudy jako přestupky. Justiční výbor předložil nový návrh, v němž byl text § 1 upraven tak, že čin je přečinem, byla-li způsobena škoda přes 50 zl. a přestupkem při menší škodě. V odůvodnění návrhu bylo uvedeno, že nestačí úmysl zmařiti uspokojení věřitele, nýbrž že jest nutno, aby skutečně nastal škodlivý výsledek. Tento návrh byl pak znovu přepracován právní komisí panské sněmovny, která ponechala rozdělení na přečin a přestupek, ale přestupek spatřovala nejen tam, kde škoda nedosahuje 50 zl., nýbrž i tam, kde škoda vůbec nevznikla, nebo ji nelze dokázati a proto upravila text do dnešní jeho podoby.

Již při projednávání zákona upozorňoval vládní zástupce, že zařazením pojmu škody do zákona vzniknou praxi větší důkazní obtíže, než při jiných majetkových deliktech, neboť cenu odstraněného předmětu nebude lze namnoze zjistiti ani z výpovědi poškozeneho, který nebude obyčejně moci popsati odstraněné cizí předměty tak, jak může popsati okradený nebo podvedený své vlastní věci. Brzy po vydání zákona se pak ozvaly pochybnosti, jak se vůbec má výše škody při trestných činech podle § 1 zák. c mař. ex. vypočítávati.

¹⁾ Viz Oesterreichisches Zentralblatt für die juristische Praxis 1883 str. 453 a násl.

S počátku byla škoda vypočítána z výše pohledávky, pro niž byla vedena nebo hrozila exekuce a z ceny odstraněného (zničeného a pod.) předmětu. Buď byla určována výše škody jen podle jednoho z těchto činitelů podle toho, zda čin byl spáchán za exekuce hrozící, či již během exekuce (Zistler²⁾), nebo kombinací jich bylo zjišťováno maximum škody, která nemůže překročiti ani výši pohledávky ani cenu předmětu (Gernerth³), Gertscher⁴), Lenz⁵). Při tom se různila mínění, zda se má bráti za základ obecná cena předmětu (Gertscher), či míra, v jaké může býti věřitel pravděpodobně z předmětu uspokojen (Lenz) a bylo zdůrazňováno, že škodu nutno posuzovati jen podle doby činu a že jsou bez významu okolnosti nastalé později.

Proti tomu měl Matyáš⁶) za to, že delikt je přečinem jen tehdy, když vznikne škoda skutečná přes 50 zlatých (tím míní patrně zmaření uspokojení věřitele vůbec, nejen z jednotlivé exekuce), přestupkem pak tehdy, když taková skutečná škoda je menší než 50 zlatých, anebo když se uspokojení věřitelovy pohledávky, třebaš tato činila přes 50 zl., jen prozatímně zmaří, neboť v takovém případě podle jeho názoru nelze vlastně mluvit o škodě.

Podobně upozornil Löffler⁷), že ač stačí pouhé ohrožení uspokojení věřitele, může přece toto uspokojení býti činem skutečně zmařeno a že hlavně pro tyto případy je určeno ustanovení o škodě přesahující 100 K. Ale i v případech, kde bylo úmyslem pachatele vydobytí pohledávky pouze ztížití nebo oddálení, vidí Löffler možnost vzniku škody a v poznámce uvádí příklady, že věřitel si musel sám vypůjčiti peníze na vyšší než zákonný úrok⁸), nebo že nenašel úvěr, upadl do peněžních nesnází a do konkursu⁹).

Později byla škoda spatřována v tom, že věřiteli jest odnímán objekt, z něhož se chtěl uspokojiti, že je tím jeho uspokojení

²) Gerichtshalle 1883 č. 79, 1886 č. 2.

³) Gerichtszeitung 1883 č. 57.

⁴) Gerichtszeitung 1883 č. 60.

⁵) Dr. Adolf Lenz: Der strafrechtliche Schutz des Pfandrechtes 1893.

⁶) Právník 1886 str. 793 a násl.

⁷) Dr. Alexander Löffler v Bartsch-Pollakově komentáři ke konkursnímu řádu, vyd. z r. 1917 str. 457 a násl.

⁸) Srv. rozh. víd. sb. 1103.

⁹) Löffler má za to, že v takových případech jde trestní ochrana dále než ochrana civilní, protože podle jeho názoru věřitel nemůže civilní cestou docílití náhrady vyšší škody než činí úroky z prodlení, které představují jakousi paušalovanou náhradu škody. Proti tomu se nyní většinou přijímá, že při subjektivním prodlení má býti příznáca náhrada prokázané škody i přes výši úroků z prodlení — srv. komentář Roučka-Sedláčka a Klangův k §§ 1333, 1334 obč. zák. a judikaturu tam uvedenou.

ohroženo, ztíženo, oddáleno a stane se nákladnější (Lammasch-Rittler¹⁰⁾, podobně i Finger¹¹⁾) a bylo mluveno i o újmě nastavší ve jmění věřitelově (Finger, Altmann-Jacob¹²⁾), aniž však bylo blíže naznačeno, v čem tato újma může záležeti a jak se škoda určí ciferně.

Vyskytly se i pochybnosti, zda škoda jest u tohoto deliktu vhodným kriteriem k rozlišení přečinu a přestupku a za takové kriterium doporučován úbytek majetku dlužníkov a pro dobývanou pohledávku tím vzešlý (Synek¹³⁾).

Bývalý rakouský nejvyšší soud kladl důraz hlavně na to, že škoda nemusí býti „irreparabilní“ (Sb. č. 1205, 2612), nýbrž že je nutno určití ji podle doby spáchaného činu a že jsou bez významu okolnosti později nastalé, na př. docílení vyššího výtěžku při dražbě jiných předmětů, uspokojení věřitele z jiných částí dlužníkov a majetku atd. (sb. č. 1221, 1793, 2392, 3390). Výši škody pak vypočítává podle zmenšení jmění, které hrozilo věřiteli při takovém odstranění věcí („jene Vermögensverminderung, welcher er ausgesetzt war“ — sb. č. 700, 975, 2612, 3942). V případech, kde byla odstraněna jen část věcí exekucí již postižených, bral rak. nejvyšší soud zřetel na to, postačí-li k uspokojení věřitele zbývající předměty, na něž již exekuce byla vedena a v kladném případě měl za to, že škoda nevznikla (sb. č. 1082, 1331).

Nejvyšší soud spolkového Rakouska neužíval obratu o zmenšení jmění, jemuž byl věřitel vystaven, nýbrž mluvil o újmě, kterou věřitel na jmění utrpěl, a rozlišoval mezi případy, kdy čin byl spáchán za exekuce hrozící a případy, kdy již exekuce byla v běhu. Při prvých nutno podle jeho názoru zkoumati celou majetkovou situaci dlužníkovu, aby bylo lze posouditi, zda odstraněním některých předmětů, exekucí dosud nepostižených, vznikla věřiteli nějaká újma. V druhých případech se podle jeho názoru škoda rovná pravidelné ceně odstraněných předmětů, pokud tato nepřevyšuje věřitelovu pohledávku, anebo pokud věřitel nebyl uspokojen z jiných předmětů též již exekucí postižených (srv. rozh. úř. sb. XII, 14 a XVI, 49).

Náš nejvyšší soud se drží celkem zásad vyslovených bývalým

¹⁰⁾ Lammasch-Rittler: Grundriss des öst. Strafrechtes 1926 str. 331.

¹¹⁾ Finger: Das Strafrecht 1914 str. 536.

¹²⁾ Altmann-Jacob: Kommentar zum öst. Strafrecht 1928 str. 1574.

¹³⁾ Zprávy právnické jednoty moravské 1907 str. 164 a násl.

rakouským nejvyšším soudem (nejúplněji je jeho stanovisko vyjádřeno v rozh. čís. 6029 Sb. n. s.).

II.

Jak jest z tohoto přehledu vidno, splnily se v plné míře obavy těch, kteří již při parlamentním projednávání zákona pochybovali o účelnosti rozdělení tohoto trestného činu na přečin a přestupek podle výše škody, které bylo provedeno parlamentem. Pojem škody způsobuje u tohoto deliktu potíže nejen důkazní, nýbrž i interpretační a potíže ty jsou příčinou toho, že za škodu bývá prohlašováno něco, co s pojmem škody nelze srovnati. Trestní zákon ovšem nikde neobsahuje definici škody a občanské právo nám též neposkytuje přesného poučení¹⁴⁾. Byly proto i při výkladu jiných deliktů spory o tom, co jest rozuměti škodou. Tak zejména u podvodu se vyskytují dvě zásadně různá mínění. Lammasch-Ritter (str. 308) má za to, že škoda na jmění vznikla, když se zmenšila celková hodnota statků, které lze oceniti penězi. Naproti tomu Finger (II. díl str. 567 a násl.) odmítá toto hospodářské pojmání škody a praví, že v právním smyslu lze mluvit o poškození tenkrát, když dispoice oklamáného byla chtěna jen za předpokladů jemu předstíraných, když tudíž byla předsevzata dispoice, která nebyla za skutečných poměrů chtěna a subjekt práv pak utrpěl proti své vůli újmu na svých právech (bez ohledu na to, zda se mu současně dostalo jiného, nechtěného ekvivalentu). Škoda takto vzniklá pak záleží ve zmenšení majetku poškozeného, nebo jeho jmění, což je podle Fingra pojem širší. Obě tato mínění tedy shodně pokládají za nutný předpoklad vzniku škody skutečnost, že z dosavadního jmění poškozeného ubyla určitá věc či právo, že v něm nastala určitá porucha. Stejně i u jiných deliktů (na př. zlomyslné poškození cizího majetku podle § 85 a) tr. z., krádež podle § 173 tr. z.) jest škoda následkem určité poruchy. Lze tedy říci, že škoda jest vždy následkem poruchy určitého, právním řádem chráněného, statku.

Není důvodu, proč by při činu podle § 1 zák. o mař. ex. měla býti škoda chápána jinak. Znění citovaného paragrafu takový výklad nevyklučuje, spíše jej podporuje („škoda tím způsobená“) a z historie zákona vychází najevo, že ustanovení o škodě bylo vsunuto do zákona za tím účelem, aby tento byl přizpůsoben ustanovením trestního zákona o majetkových deliktech, že tedy byla míněna stejná škoda jako u těchto deliktů. Z tohoto historického momentu a z účelu zákona vyplývá též, že porucha, která

¹⁴⁾ jak ukázal na př. Dr. Hellmuth Mayer: Die Untreue im Zusammenhang der Vermögensverbrechen 1926 str. 145 a násl.

měla za následek škodu, se týká jen jmění věřitelova¹⁵⁾. Škoda při maření exekuce vzniká tudíž jen tam, kde čin vyvolal určitou poruchu ve jmění věřitelově. Rozlišování škody přechodné u maření exekuce a škody trvalé při podvodu nemá podkladu. Škoda není nikdy trvalá, neboť i podvodník může škodu nahraditi, získá-li k tomu prostředky, anebo poškozený se může hojiti na jeho majetku, aniž to mělo vliv na trestnost činu. Naproti tomu ani při maření exekuce není myslitelné, že by se porucha, způsobená ve jmění věřitelově, po čase napravila nějak automaticky. Při zkoumání, jakého druhu může tato porucha býti, dospějeme k rozdělení případů maření exekuce na dvě skupiny.

Do první skupiny patří případy, v nichž bylo úmyslem pachatelovým zmařiti věřitelovo uspokojení vůbec, neboť ač takový úmysl není pojmovým znakem trestného činu podle § 1 zák. o maření exekuce, přece jen se může u něj vyskytovat (srv. Matyáš a Löffler). Je-li dán takový úmysl, nutno ovšem zkoumati, zda čin nespadá pod § 197 tr. z. nebo § 205 a) tr. z., ale mohou se vyskytnouti i případy, kdy čin bude lze pro nedostatek jiných pojmových znaků těchto činů podřaditi jen pod § 1 zák. o mař. ex. (na př. věc byla zničena, aniž bylo něco lživě předstíráno, pachatel má jen jednoho věřitele). V těchto případech se stává pohledávka, která byla součástí věřitelova jmění, nedobytnou a přestává býti částí jeho aktiv, čímž nastává porucha v jeho jmění¹⁶⁾. Škoda se v takovém případě rovná výši této zmařené pohledávky s příslušenstvím (její zmařené části) v době činu.

Do druhé skupiny patří častější případy, že úmyslem pachatele bylo zmařiti uspokojení věřitele pouze z určité exekuce, kterou se ho domáhal, nikoliv zmařiti je vůbec. Bývalý rakouský nejvyšší soud vypočítával i v těchto případech výši škody podle zmenšení jmění, ale ne toho, které při tom věřitel utrpěl, nýbrž

¹⁵⁾ Lenz má za to, že § 1 zák. o mař. ex. chrání v první řadě věřitelův „nárok na výkon“ (Vollstreckungsanspruch), nikoliv jeho jmění (srv. však Löffler). I kdybychom uznávali, že činem byl porušen tento nárok, nemělo by to významu pro řešení této otázky, neboť škodu z takovéto poruchy nelze oceniti v penězích a neměla by tedy vlivu na kvalifikaci činu jako přečinu nebo přestupku.

¹⁶⁾ Lenz tvrdil (str. 182), že je nepravnické, přijímá-li se při maření exekuce zmenšení jmění věřitelova, protože přece zabavená věc ještě nepatří k jmění věřitelovu, nýbrž k jmění dlužníkovu a jen toto může býti jejím odstraněním zmenšeno. Proti tomu nutno namítnouti, že škoda věřitelova nevzniká zmenšením jmění dlužníkovu, nýbrž teprve poruchou v jmění věřitelově. Tato ovšem nenastává tím, že byla odstraněna věc, která dosud nepatřila k jmění věřitelovu, ale tím, že z jeho aktiv ubyla pohledávka až dosud dobytá.

kteřé mu hrozilo. Již z těchto slov jest viděti, že v těchto případech žádná porucha nenastává, nýbrž pouze hrozí, že nejde o delikt poruchový, nýbrž o delikt ohrožovací. Zmaření jednotlivé exekuce značí pravidelné určité nebezpečí pro věřitele, i když jeho uspokojení není ještě definitivně zmařeno, neboť ukazuje na vyšší stupeň neochoty dlužníkovy, či na jeho majetkové potíže, které mohou míti vliv na konečné uspokojení věřitelova. Zůstalo-li však jen při ohrožení, nenastala ještě škoda. Ohrožení lze měřiti velikostí nebezpečí, nikoliv výší škody. V trestním zákoně lze nalézti příklady, kde velikost nebezpečí je důvodem větší trestnosti, ale toto nebezpečí se neměří nikdy výší škody, naopak klade se vedle škody, jako činitel od ní odlišný. Tak zlomyslné poškození cizího majetku se stává zločinem buď, když škoda činí přes 2000 K (§ 85 lit. a) tr. z.), nebo když, nepřihlížejíc k velikosti škody, může vzejíti nebezpečí ve větším rozsahu pro cizí majetek (§ 85 b) tr. z.). Stejně při krádeži jsou rozdílnými kvalifikačními okolnostmi způsobená škoda (§ 173 tr. z.) a nebezpečnější povaha skutku (§ 174 tr. z.). § 43 tr. z. rovněž rozlišuje větší škodu zločinem způsobenou od nebezpečí s ním spojeného. Jestliže tedy nebezpečí nelze ztotožňovati se škodou, nýbrž škoda předpokládá poruchu, pak u případů této skupiny postrádají podkladu všechny konstrukce, které chtějí vypočítavati škodu buď z ceny odstraněného předmětu, nebo z výše pohledávky, či kombinováním jich, neboť tyto konstrukce vycházejí též jen z ohrožení pohledávky, nikoliv z poruchy ve jmění. Stejně jest tomu u těch mínění, která ztotožňují škodu s oddálením, ztížením uspokojení věřitelova.

I u případů této druhé skupiny však může míti čin za následek určité poruchy ve jmění věřitelově, jak ukázal Löffler. Jsou to případy, kdy kapitálově slabý věřitel si musí sám vypůjčiti peníze a platiti z nich vyšší úrok, než jaký dostane od svého dlužníka, nebo kdy budou exekučně prodány jeho věci, nebo on sám přijde do konkursu. V takových případech skutečně vznikne věřiteli škoda. Tato škoda nestačí podle Löfflera u zločinu podle § 205 a) tr. z., stačí však u přečinů podle §§ 485, 486/2 tr. z. i u § 1 zák. o mař. ex., za jehož speciální úkol považuje Löffler potírání těchto škod. Názor Löfflerův není sdílen všeobecně, neboť bývá pochybováno, zda taková škoda z opožděného zaplacení je ještě škodou ex delicto. I kdybychom však chtěli přisvědčiti Löfflerovi v této otázce, nutno připomenouti všeobecně uznávanou zásadu, že škodu u majetkových deliktů lze posuzovati pouze podle doby spáchaného činu a že nelze přihlížeti ke škodě později

vzniklé. U činů podle §§ 205 a), 485, 486 č. 2 tr. z. patří škoda k zákonné skutkové podstatě, čin je dokonán teprve vznikem škody a k této škodě nutno vždy přihlížeti. U trestného činu podle § 1 zák. o mař. ex. však není škoda pojmovým znakem činu, čin je dokonán i bez vzniku škody, jakmile byla dokončena pachatelova činnost v citovaném ustanovení popsaná. Vznikla-li pak škoda, lze k ní přihlížeti jen potud, pokud vznikla v tomto okamžiku, nikoliv však ke škodě vzniklé později. Poruchy uváděné Löfflerem jako následek oddálení uspokojení vznikají již podle své povahy vždy později a tím vzniká i škoda až po činu. Vypůjčil-li si věřitel peníze v bance na vyšší úrok snad ještě před zmařením určité exekuce, byla jeho škoda zaviněna sice liknavostí dlužníkovou, ale nebyla způsobena trestným činem, neboť liknavost sama o sobě není trestná. Vypůjčil-li si je až po zmaření této exekuce, vznikla mu škoda až po dokonání trestného činu. Právě okolnost, že škoda není pojmovým znakem činu a že ani úmysl pachatelův se k ní nemusí vztahovati, jest příčinou, že lze přihlížeti jen ke škodě vzniklé v krátké době trestné činnosti. V tomto okamžiku pak nemůže nastati z trestné činnosti jiná porucha ve jmění věřitelově než ta, která patří do naší skupiny první. Ve druhé skupině nemůže vzniknouti škoda, k níž by bylo lze přihlížeti.

Podle toho může při činu podle § 1 zák. o mař. ex. vzniknouti škoda jen v případech, kde pachatel zmařil uspokojení věřitele vůbec, nejen z určité exekuce. Takových případů jest jen málo vzhledem k poměru tohoto ustanovení k §§ 197 a 205 a) tr. zák. Jen v těchto řídkých případech může čin býti přečinem, jak správně ukázal již Matyáš, byť to blíže neodůvodnil. V mnohem četnějších případech, kdy bylo zmařeno pouze uspokojení z určité exekuce, jest čin vždy jen přestupkem. Závěr tento se nesrovnává s intencemi původní osnovy zákona o maření exekuce, podle které měl býti čin vždy přečinem. Nutno však míti na paměti, že při parlamentním projednávání této osnovy, jež Löffler nazval velmi nedokonalým, byla tato zásada vědomě změněna. Nová, ne zcela domyšlená, formulace pak způsobila, že změna jde dále, než snad bylo zamýšleno, ale to nemůže býti příčinou, aby slovům zákona byl přikládán jiný smysl, než jaký mají a aby škoda byla zaměňována s velikostí ohrožení.

III.

§ 1 zák. o mař. ex. byl vzorem § 38 zák. č. 107/1933 Sb. z. a n. o obilních zástavních listech, pročež u tohoto platí o škodě totéž,

co u maření exekuce. Uvedený předpis chrání totiž také hlavně nárok, aby věřitel došel uspokojení právě ze zastaveného předmětu (srv. rozh. č. 5931 Sb. n. s.), škoda není pojmovým znakem činu, ale vznikla-li a činí-li přes 2000 K, je čin přečinem.

Osnova trestního zákona z r. 1937 mluví u maření exekuce rovněž o škodě, ač tím mohou nastati nejasnosti ještě větší než dosud. Osnova odděluje případy, v nichž jde o skutečné zmaření nebo ztenčení uspokojení věřitelova (naše skupina prvá), od případů pouhého ztížení nebo oddálení jeho uspokojení (naše skupina druhá). U prvých případů (§ 411 a násl. osnovy) jest trest právem odstupňován podle výše škody, neboť jde o delikt poruchový, což je zdůrazněno i v odůvodnění osnovy (str. 422). Nejasnosti však jsou u druhých případů.

Kdo pouze ztíží nebo oddálí uspokojení věřitele určitou, v osnově uvedenou činností, dopouští se podle osnovy maření exekuce podle § 415, k jehož skutkové podstatě se nevyžaduje podle osnovy vznik škody. Trestem je vězení od osmi dnů do šesti měsíců, ale vinník bude potrestán vězením nebo tuhým vězením od jednoho měsíce do jednoho roku, měl-li jeho čin pro věřitele za následek škodu přes 2000 K, nebo byl-li na vinníku před tím skutečně zcela nebo zčásti aspoň dvakrát vykonán trest pro zločin nebo přečin stejného druhu (§ 415, odst. 3). K tomu praví odůvodnění na str. 424: „Výše škody se určí podle toho, oč bylo nebo by bylo zmenšeno jmění věřitele tím, že jeho uspokojení bylo nebo mělo býti ztíženo nebo oddáleno“. Tím, že škoda je určována podle zmenšení jmění věřitelova, jest vyloučeno, aby škoda byla spatřována tam, kde nastalo pouhé jeho ohrožení. Ale jaké zmenšení jmění věřitelova může takovým činem nastati? Pohledávka věřitelova dosud nepřestává býti součástí jeho jmění, její osud sdílí i nárok na náhradu vynaložených exekučních útrat, kteréžto útraty byly způsobeny vedením exekuce, nikoliv teprve jejím zmařením a zmenšení jmění způsobené tím, že se věřitel snad sám octne následkem zmaření exekuce ve finančních nesnázích, může nastati až po dokonání trestného činu, nelze tedy k němu přihlížeti. Škoda tudíž nemůže v době činu vůbec vzniknouti. Kdyby snad výrazy „by bylo zmenšeno“ a „mělo býti ztíženo“, které se pravděpodobně vztahují na pokus, byly vykládány tak, že škodu je přece jen přijímati již při ohrožení jmění, nejen při jeho zmenšení, dostal by se takový výklad do rozporu s § 18 osnovy, který praví, že rozhoduje škoda skutečná. Výraz „skutečná“ má patrně vyjádřiti rozdíl od ušlého zisku po způsobu § 1120 vlád. návrhu obč. zák., na nějž odůvodnění samo odkazuje, než právě z tohoto

odkazu je vidno, že škodou může býti pouze újma někomu vzešlá, nikoliv pouhé ohrožení.

Důsledkem toho, že při činu podle § 415 osnovy nemůže škoda vzniknouti, bude, že vyšší sazba odstavce 3. bude míti význam jen v případech zpětnosti tam jmenovaných a že ke stíhání činu bude vždy — kromě těchto případů zpětnosti — zapotřebí návrhu osoby ohrožené (§ 426 osnovy). Účelu, který § 415 odst. 3. osnovy sleduje, t. j. aby činy větší závažnosti byly stíženy větším trestem, by nebylo nynější formulací dosaženo a návrh na stíhání, který měl býti jen výjimkou, platící pro delikty nepatrného významu, by se stal pravidlem.

Těmto důsledkům jest možno zabrániti vypuštěním pojmu škody z § 415 osnovy a jeho nahrazením jiným kriteriem. Protože čin podle § 415 osnovy jest v podstatě deliktem ohrožovacím, může býti měřítkem jeho trestnosti jen velikost ohrožení. Odstavec třetí citovaného paragrafu by mohl zníti na př.: „Vězením nebo tuhým vězením od jednoho měsíce do jednoho roku bude vinník (odstavec 1 a 2) potrestán, jestliže ztížil nebo oddálil věřitelovo uspokojení ve velkém rozsahu, nebo byl-li na vinníku před tím (§ 100) skutečně zcela nebo zčásti aspoň dvakrát vykonán trest pro zločin nebo přečin stejného druhu.“ Měřítka „ve velkém rozsahu“ je sice dosti neurčitá, ale praxe by se jistě brzy ustálila a její jednotnost by byla zaručována zejména předběžným rozhodováním státního zastupitelství o tom, zda bude žaloba podána u krajského soudu pro čin podle § 415, odst. 3, či jen u okresního soudu pro § 415, odst. 1, 2, (osnova totiž předpokládá, že i přečiny, na něž není stanoven trest vyšší než šest měsíců, budou přikázány do příslušnosti soudů okresních — srv. odůvodnění str. 179). Podobná měřítká můžeme najíti i v právu dnes platném (na př. nebezpečenství ve větší míře na cizím majetku — § 85 b) tr. z., nebezpečenství pro zdraví lidské ve větším rozsahu v § 19 zák. o potravinách, okolnosti zvláště nebezpečné v §§ 85 c), 337 tr. z.) a zná je i osnova (na př. §§ 267 d), 268, 270 b)). Stanoviti hranici ohrožení nějakým pevným obnosem se nedoporučuje. Vždyť čin může býti spáchán v době, kdy výše pohledávky není určitá, (závisí třeba na určení podle § 273 c. ř. s.) a cenu odstraněného předmětu, který nebyl ani poškozenému dostatečně znám, lze často určití též jen přibližným odhadem.

Obdobně by pak obsahoval § 426 ustanovení, že u maření exekuce je ke stíhání potřeba návrhu, jestliže bylo ztíženo nebo oddáleno věřitelovo uspokojení ve zcela malém rozsahu.

Takováto úprava by znemožnila zaměňování škody s velikostí ohrožení a přispěla tak k čistotě pojmů v novém zákoně.